

HET RAPPORT IN ZAKE HET VRAAGSTUK ARTS-STAATSAMBTENAAR.

Mijn bedoeling is niet het geheele rapport, dat zooveel goede eigenschappen vertoont, aan een critische beschouwing te onderwerpen, maar eenige opmerkingen meen ik niet achterwege te kunnen laten.

Ten eerste heeft het mij zeer verwonderd, dat de minderheid van de commissie, waarschijnlijk toch zelfs de man, die het ontstaan der commissie op zijn geweten heeft, zijn eigen meening niet als een afzonderlijke bijlage bij het rapport heeft gevoegd met een scherp omljnd plan van de wijze, waarop het arts-staatsambtenaarschap zou behooren ingevoerd te worden. Nu hebben wij van de minderheid niets meer gekregen, dan zooals het terecht genoemd is een „betoog” zonder een enkele scherpe verdediging of definitie.

Ten tweede: Dat de slotsom zou luiden, zooals zij neergeschreven is, volgt al van zelf uit de samenstelling van de commissie, opzettelijk of onopzettelijk zóó samengesteld, dat één voorstander en zeven tegenstanders van den arts-staatsambtenaar deel ervan uitmaken. Maar nog een andere reden bestaat er voor en dat vooral deed mij naar de pen grijpen. Het vraagstuk arts-staatsambtenaar is in het geheele rapport van een individualistisch oogpunt uit gezien. Breed uitgemeten zijn de belangen van den enkeling-arts en van den enkeling-patiënt en op die wijze beschouwd kunnen wij niet anders dan den arts-staatsambtenaar verwerpen. Overal en te allen tijde, wanneer een vrij beroep of bedrijf door staat of gemeente zou worden genaast of gemonopoliseerd, zullen de individueele belangen daarmede in strijd zijn, zullen de enkelingen, die het aangaat, daarvan breed de nadeelen kunnen uitmeten. Een andere overweging geeft dan den doorslag n.l. het belang van den staat, welke geen verzameling van enkelingen is, maar een fijn georganiseerd geheel. En nu heeft volgens mijn meening de commissie dit gedeelte van het vraagstuk, het voor- of het nadeel van het vrije beroep van arts of van het staatsambtenaarschap van den arts voor den staat, in haar rapport buiten beschouwing gelaten.

Ik meen dus, dat, aangezien deze commissie het mijns inziens belangrijkste deel der beschouwingen over het bedoelde vraagstuk achterwege heeft gelaten, de algemeene vergadering zich niet met de gestelde slotsom zal mogen vereenigen. De algemeene vergadering zal, óf de zaak opnieuw ter nader onderzoek moeten verwijzen, omdat slechts, als wij de zaak op geheel onzelfzuchtige wijze beschouwd hebben, wij de leiding daarvan kunnen houden, óf het rapport, zooals het ons gegeven is, voor kennisgeving aannemen, maar dan zullen wij geleid worden daarheen, waar de ontwikkeling der maatschappij ons voert.

's-Hertogenbosch, 6 April 1620.

S. DIAMANT.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PETROGRAD. — Berichten omtrent Pawlow. Terwijl voor eenige jaren reeds de dood van den physioloog PAWLOW ook in dit Tijdschrift gemeld werd, blijkt nu, dat hij althans in Augustus 1919 nog in leven was, al was het in treurige omstandigheden. Prof. F. J. BENEDICT deelt in *Science* van 5 Maart (naar mij een collega schreef) mede, dat een physioloog uit Z. Rusland hem het volgende had geschreven. „In Augustus 1919 was prof. F. P. PAWLOW nog in leven te Petrograd. Hij verzocht zijn vrienden te Kiew eenig voedsel te zenden, daar hij verhongerde. Aan het einde van zijn brief schrijft hij: inplaats van wetenschap ben ik aan het aardappelen schillen. Op het oogenblik (17 Januari 1920) weet ik niets van hem, daar het noorden van het zuiden is gescheiden door den inval der Bolsjewiki”.

LONDEN. — Het ziekenhuis als liefdadige instelling. Onder de instellingen, die naar het schijnt haar geschiedkundig recht van bestaan hebben verloren, behoort het ziekenhuis, dat door de liefdadigheid wordt onderhouden. Vooral in Enge-